

Вечерта тѣ унищожиха и последнитѣ останки отъ домакинята си. Отъ нея остана само кожата. Тя бѣше суха и свита и лежеше на гънки на земята, а младитѣ ихневмони се настаниха вжтре като въ топълъ кожухъ.

Единъ прекрасенъ день тѣ изхвъркнаха. Какви красиви малки животинчета, съ меки, блѣскави крилца, сжщо както на родителитѣ имъ.

„Урааа!“ викаха тѣ. „Сега ни остава само да намѣримъ и ние една гжсеница за нашитѣ малки. Всѣки се грижи за себе си и за своитѣ — това е природенъ законъ. Що отъ това, че този или онзи не иска да го спазва! Ние сме полицията на природата, ние запазваме всичко въ равновесие. Ужасно щѣше да бжде, ако гжсеницитѣ надделѣяха въ свѣта!“

—Или пъкъ ихневмонитѣ! — подсвирна лѣстовицата и въ сжщата минута погълна нѣколко отъ тѣхъ.

Прев. В. Г.

